

premisli v srcu, najpripravnejša beseda se je umaknila v notranjost nazaj.

Kot kip je obstal pred žensko, ki ga je rodila, in v tem trenutku ni vedel, ali naj ji laže ali naj ji govori resnico.

V odpočivanju duše od razočaranja, ki sta ga pripravila drug drugemu, je preteklo nekaj trenutkov.

»Julijan!«

V tej besedi je bilo vse. Da uduši podmolko grozo, ki je vela iz nje, je napravil Julijan ravnodušen obraz in je dejal samo: »Prišel sem.«

Mati je bila vajena, da ji sin nikoli ni lagal, ne izbegaval. Zdaj je šla zla slutnja skozi njene možgane. Kašelji, ki ga Julijan ni mogel zadržati, jo je potrdil.

»Bolan si!«

»Prehlajen sem.«

Bil je bled in prepadel. Stopil je do okna in pogledal na Ljubljano. Umazana je polzela skozi mesto.

Materinih oči, ki so ga merile v dno zenic, ni mogel prenesti. Besede, ki jo je razmišljeval na pragu, ni bilo mogoče izgovoriti.

»Prišel sem.« je dejal počasi besedo za besedo. »Ob Vaši negi se iznebim prehlada, nato se vrnem. Poleg vsega me je mučilo domotožje.«

Mati je mislila, da je vsaj zvok besed soroden resnici in se je naslajala ob njem. Nova misel jo je zbodla v srce. Kakšno je domotožje, ki ga je prignalo? Tiho se je zavezalo v srcu, senca se je zgrnila čez obraz.

V polmraku sobe Julijan te sence ni opazil. Stopil je do matere, vzel njeno roko s tankimi, bledimi prsti in jo je nesel k ustom. Vžgalo se je v očeh obeh, bila sta si zopet bližja kot kdaj poprej.

Iz matere je prodirala tiha misel. Da bi bila radost čistejša, je vprašala:

»Ali si se vozil naravnost?«

»Na—ravnost.«

Beseda ni bila gladka, mati je bila neizprosna. Hotela je do dna.

»Nikjer se nisi ustavil?«

Tanke Julijanove ustnice so se stisnile in potrdile vprašanje. V namršenih obrvih se je potajilo nekaj boleznega.

Gospa Olga je zrla skozi polodprte trepalnice na sina. Bil je zastrt. Ta lepi človek, pol podoba svojega očeta, je zrastle nad njeno telesno in duševno višino. Še v ljubezni ni več sama...

J. PLEČNIK: VHOD SKOZI OZIDJE.

To jo je bolelo. Slutnja je zapirala njeno besedo. Da se ne razdere še tisti zadnji kos, ki ju veže med seboj. V tem hipu se ni mogla več premagovati.

»Nekatera pisma si bil pozabil doma.«

Zrla je sinu v oči. Ta je na videz hladno zganil z ustnicami: »Vi ste jih brali?«

Beseda je bila obenem opravičilo. »Na zunaj ni bilo razvidno, da so tvoja.«

Materin glas je trepetal od razburjenja. Julijan je hlinil hladnost:

»Anica je samo ena.«

»Povedal mi nisi; samo slutiti si mi dal.«

Žolč in očitek sta bila pomešana v govor. Njune besede so bile iz dneva v dan v lepoto povite. V tesnem trenutku si nista znala govoriti trdih besed. Čudno se je odpiralo v srcu in kopičilo v duši.

Julijan se je s kretnjo, ki mu jo je zapustil oče, obrnil do matere; hotel je izreči besedo, a je ni izrekel.

Ko je gospa zagledala sina v kretnji rajnega moža pred seboj, ja zatrepetala.

Tedaj je čudno težko leglo na oba. Julijanu se je oslonilo še eno breme na pleča. V svoji ljubezni je spoznal njeno ljubezen.